

ПРЕС КЛИПИНГ

5. август 2016.

НАСЛОВИ

Турци отварају фабрику у Ћуприји, одрекли се субвенција (стр.2)

Буди ли се домаће грађевинарство (стр.2)

Има ли простора за повећање плата и пензија (стр.3)

Да млади радници остану (стр.4)

Очекује се продужење уговора са 236 рудара (стр.4)

"ТО НИЈЕ ЖИВОТ, ТО ЈЕ ПРЕЖИВЉАВАЊЕ" Како се довијају српске породице на МИНИМАЛЦУ (стр.5)

ГРОЗНИ ШЕФОВИ, БЕДНЕ ПЛАТЕ, КОЛЕГЕ ЛИЦЕМЕРИ Ко ради у Србији све ово му смета, али већина ЋУТИ И ТРПИ (стр.6)

Целатовић: Очекује се продужење уговора са 236 радника у "Ресавици" (стр.8)

Какав је ПКБ? (стр.8)

Посао за 1.000 шнајдера (стр.9)

Јубилеј Полицијског синдиката Србије (стр.10)

Минималац сервира порцију, може ли да је приушти (стр.10)

Турци отварају фабрику у Ђуприји, одрекли се субвенција

Извор: Танјуг

ЂУПРИЈА - Председник општине Ђуприја Нинослав Ерић и представници Компаније „Тибет Мода” из Турске, Бурак Галип Акурт и Мелих Сенгул, данас су потписали уговор о отварању фабрике те фирме у Ђуприји која ће, како је планирано, за три године запослити 1.000 радника. Фабрика ће почети са радом до краја септембра, запослиће у почетку 100 радника, а мало касније још 150, с тим да је разговор са будућим радницима заказан је за 8. август, изјавио је Галип Акурт на конференцији за новинаре после потписивања уговора.

Он је навео да су машине за ту фабрику кренуле из Турске и да су на граници. „Турци су се одрекли субвенција за радна места које дају и општина и Влада, што говори да се ради о озбиљној фирми”, рекао је Ерић.

Он је напоменуо да су Турци посетили и Лесковац и Крушевац, а да су се ипак определили за Ђуприју. Ерић је навео и да је 1.августа у Ђуприји потписан уговор са једном кинеском компанијом која ће производити влакна за текстилну индустрију.

„Тибет Мода” је породична компанија, основана пре 25 година, специјализирана за производњу тканине одеће и одеће меког ткања. Оријентисана ка глобалном тржишту посебно Велике Британије и Европе.

Фабрика ће радити у закупљеном делу бившег Графичког предузећа „Младост” који је општина купила из стечаја на јавном надметању ради запошљавања грађана Ђуприје. Турци у ову фабрику улажу око 1.000.000 евра.

Пре два месеца Турци су, преко Филијале Националне службе за запошљавање у Јагодини, спровели конкурса за 250 радника, кројача, шивача, који ће радити у овој фабрици. На конкурс се јавио велики број радника из Ђуприје и других општина Поморавског округа, али и из Београда, Ниша, Крагујевца, изјавила је Танјугу Јадранка Ђорђевић из Савета за запошљавање општине Ђуприја.

Према њеним речима, тражено је 250 радника, пријавило се готово три пута више, а конкурс је завршен 7.маја. Тражили су радника за кројење и шивање одеће стандардних величина, женске пословне одеће и одеће за сваки дан: јакне, прслуци, капути, хаљине, али и високо вредне модне одеће, подсетила је Ђорђевић.

Буди ли се домаће грађевинарство

Аутор: Ђ. Ђукићчетвртак

У Зрењанину тврде да се све више гради и то на здравој основи, без великих дуговања и одлагања плаћања у недоглед

Зрењанин – У нашој земљи, након дугог времена, градња је у узлазној путањи. А што је можда још важније, гради се на здравој основи. Ово тврди Зрењанинац Будимир Јовановић, који се налази на челу пословне групе у којој су фабрике различитих грађевинских материјала – произвођачи опекарских производа, изолационих материјала, разних керамичких плочица...

Са такве позиције јасније се виде кретања у грађевинској области. Зрењанински „Неимар” прави циглу још од 1888, а данас представља једну савремену технолошко-техничку производну целину. Приватизован је 2003. године и од тада се тежи ка

унапређењу квалитета производа, уштеди енергије и аутоматском управљању са компјутерским повезивањем свих процеса производње, све до роботизације.

У производном асортиману данас су овде углавном блокови и такозване ферт-испуне. У односу на претходни период, складишни простор није препун. Роба интензивно одлази на тржиште, у круг од стотинак километара, колико се због тежине терета исплати превоз опекарских производа. Поред Београда и Новог Сада роба иде и у Темишвар, значи на највећа градилишта код нас и у суседној Румунији.

– У односу на прошлу годину, у нашој земљи су 30 одсто веће грађевинске активности и то је добар знак након вишедеценијске стагнације и пропадања. У Војводини су опстала три од десет предузећа која се баве прерадом – каже Будимир Јовановић и додаје да добро ради и њихова фирма „Термика”.

Она прерађује перлит, врсту ископине од које се, поред осталог, праве изолациони материјали, средства за филтрацију, обогаћивање сточне хране и оплемењивање земљишта. „Термика” је једина фабрика те врсте на простору некадашње Југославије и извози у све земље које су је наследиле, али и у Мађарску, Румунију и Бугарску.

Група „Јовановић” запошљава преко 250 радника, а дуго се бави и продајом керамике. Развили су сопствени бренд у производњи керамичких плочица и отворили линије у погонима некадашњих лидера у овој области, у фабрикама „Тоза Марковић” из Кикинде и „Зорка керамика” из Шапца. Своју фабрику керамике ови Зрењанинци имају и у Скопљу.

– Након дуге стагнације, па и пропадања, област производње грађевинских материјала се опоравља. Цене наших производа падале су скоро десет година, а сада су бар достигле ниво исплативости производње – каже Будимир Јовановић и додаје да је то знак опорављања целе грађевинске индустрије, а то опет значи много за целокупну привреду. – Имам осећај да се гради на здравијој основи, не у некој виртуелној сфери, као раније када су се инвестиције базирале на дуговању и плаћању одложеном у недоглед.

Има ли простора за повећање плата и пензија

Аутор:Љ. Малешевић

Мада економисти тврде да за коначну оцену о суфициту, односно дефициту буџетске касе ипак треба сачекати крај године, уз напомену да се јулска добра слика може наредних месеци променити, већ има најава да би почетком следеће године могло доћи до повећања плата у јавном сектору и пензија. То би значило да би оне биле повећане упркос саветима Фискалног савета Србије и Међународног монетарног фонда да би морале остатити замрзнуте не само наредне године већ и 2018.

На српској страни је да и овога пута, као што је то учинила и новембра прошле године, током предстојеће шесте ревизије аранжмана убеди ММФ да се вишак новца у државној каси подели здравству, просвети, пензионерима, уз аргумент да није добро да се сви одричу зарад добрих резултата, а да не осете никав бољитак и симболично признање за стезање каиша. Остаје да се види да ли ће ММФ на то пристати или ће наставити да инсистира на томе да се непланирани суфицит утроши у нове капиталне инвестиције, превремено враћање јавног дуга, решавање вишка запослених у јавном сектору.

Било како било, српска страна ће и ове године покушати да боље економске резултате осете и грађани Србији, а то је једино могуће уколико дође до повећања плата у јавном сектору и пензија, па макар и неколико процената. Да ли ће то повећање бити слично или једнако прошлогодишњем, у овом тренутку може се само нагађати, али ако се суди по чињеници да је ове године суфицит већи него прошле, могло би се очекивати да се и запослени у јавном сектору и пензионери мало више овајде него лане.

Треба подсетити на то да је Влада Србије у новембру прошле године одлучила да учитељи и наставници од 1. јануара 2016. године добију повећање плата од четири одсто, а запослени у високом образовању два процента. Пензионерима је линеарно уследило повећање од 1,25 одсто, док је запосленима у здравству плата повећана три одсто, као и запосленима у социјалним установама. Други делови јавног сектора, којима су примања 2014. године већа од 25.000 динара умањена десет одсто, нису добили повећање. Фискалном стратегијом за ову годину и наредне две није предвиђено повећање плата у јавном сектору и пензија па је прошлогодишња одлука Владе Србије, након мукотрпних преговора с ММФ-ом, значила одступање од финансијског плана који изводи Србију из економске кризе.

Раст барем као стопа инфлације

Запослени у јавном сектору и пензионери верују да ће и првог месеца наредне године имати повећање примања. Већ се калкулише да би оно могло бити од једног до четири процента, а у најгорем случају барем као стопа инфлације, која је планирана на 1,8 одсто, мада је сада знатно мања од плана. На раст инфлације, најавила је и гувенерка НБС-а Јоргованка Табаковић, свакако ће утицати нагли скок цене свињског меса, те воћа и поврћа чија цена је овог лета због непогода знато виша од прошлогодишње, али и планиране.

Да млади радници остану

Аутор:Д. Мл.

У Јавном предузећу за подземну експлоатацију угља „Ресавица“, како је рекао в. д. генералног директора Стеван Целатовић, очекује се сагласност Министарства рударства и енергетике за уговор на неодређено време за 236 радника, од којих су више од 200 рудари. Они су под уговором о раду на две године и сада по Закону о раду морају бити примљени на неодређено време или им радни однос мора престати.

– Њиховим одласком – а више од 200 њих су јамски радници – остали бисмо без рудара у рудницима – рекао је Целатовић, указујући на то да је реч о младим рударима, најбољим радницима, и потреба за њиховим ангажманом постоји јер 71 радник из ЈП ПЕУ сутра, на Дан рудара, одлази у пензију.

Очекује се продужење уговора са 236 рудара

Извор:Танјуг

В.Д. генералног директора Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља (ЈП ПЕУ) Ресавица Стеван Целатовић, изјавио је данас Тањугу да очекује да стигне сагласност Министарства рударства и енергетике за уговор на неодређено време за 236 радника од којих су, како је навео, више од 200 рудари и одлични радници.

Они су под уговором о раду две године и сада их по Закону о раду морамо примити на неодређено време или да им престане радни однос, објаснио је Целатовић.

"Имамо обећање од раније да ће им бити продужен радни однос и очекујемо сваког тренутка да добијемо сагласност од Министарства, јер већ данас неки треба да иду кућама јер им престаје уговор", рекао је Целатовић.

Њиховим одласком, а више од 200 су јамски радници, остали би без рудара у рудницима, а то су млади рудари и најбољи радници и морамо на сваки начин да добијемо сагласност и да им продужимо радни однос, закључио је Целатовић.

Он је подсетио да 71 радник из ЈП ПЕУ за Дан рудара 6.августа, одлази у пензију.

"ТО НИЈЕ ЖИВОТ, ТО ЈЕ ПРЕЖИВЉАВАЊЕ" Како се довијају српске породице на МИНИМАЛЦУ

Аутор: М. Р. Петровић

Верица С. из Београда радно време у једној текстилној фабрици почиње у седам сати. Њен радни дан, међутим, почиње већ у четири ујутру. Пет дана у недељи, пре одласка у фабрику, она чисти просторије једне приватне фирме, за 200 евра месечно. Ту, наравно, није пријављена.

Да није тих пара, Верица и њен супруг једва да би заједно успели да скрпе новац који би покрио минималну потрошачку корпу. Они обоје раде за минималац од око 21.000 динара, док је за минималну потрошачку корпу потребно петнаестак хиљада више.

- И супруг и ја радимо понешто са стране. Успемо, тако, да зарадимо још од 300 до 400 евра месечно. Другачије не бисмо могли да преживимо - прича Верица.

Овако, како каже, успевају да, с времена на време, обнове гардеробу за двојицу синова, основаца, да плате рачуне... Остатак новца одлази, углавном, за храну. Њхове потребе су, како каже Верица, на последњем месту.

Кад умање минималац

Момирка Б. из Јагодине је у још горој ситуацији. Она је на минималцу, супруг на бироу, без икаквих примања. Срећа је да јој и ћерка и син раде, мада су и њихове плате нешто веће од минималца.

- Радила бих ја нешто са стране, али не могу, јер у фабрици радимо по сменама. Деца нам помажу колико могу. Сви смо још под истим кровом па делимо трошкове - објашњава Момирка.

Чак и тај минималац који прима, често је и нижи од оне 21.000. У фирми су, како каже, поставили нереалну норму, а ко не испуни норму добије 30 одсто мању плату.

- Не питајте како живимо. То је тешко преживљавање - додаје она. Само на рачуне, комуналије, оде практично цела њена плата. Живе практично од онога што у кућу донесу ћерка и син.

Довијање

Ова два примера практично илуструју како у Србији преживети уз минималац. Математички, то је немогуће. Реално, људи се довијају - раде по неколико послова, позајмљују од деце, родитеља...

- Проста рачуница показује да је са минималцем немогуће преживети. Ту никакве политичке пароле не помажу. То је чиста борба за биолошки опстанак - каже Бранислав Чанак, председник УГС "Независност".

Стање у Србији све је ближе, како каже, стању у појединим земљама Азије, где и данас живе као пре 150 година.

- А када тако ниско паднете, треба вам пет пута више времена да бисте се извукли на површину. А ако још тај слободан пад дуго траје, нема тог падобрана или кочнице која ће да вас заустави - додаје Чанак.

Направити социјалну карту Србије

Горан Паповић, председник Националне организације потрошача, тврди да је неопходно урадити социјалну карту Србије, да се види право стање ствари, па да се на основу тога прилагоди и израда минималне потрошачке корпе.

- Треба да се види шта је у њој и колико она стварно кошта, па да толика буде и социјална помоћ - каже Паповић.

Други проблем он види у претераној миграцији становништва из села у градове.

- Некада смо имали рођаке на селу који су нам слали храну. Данас ни село немамо - каже Паповић.

Просечна потрошака корпа као недостижан сан

Према подацима Министарства трговине, а на основу званичних статистичких података, просечна потрошака корпа у мају износила је 67.117,80 динара, док је за минималну просечну корпу у истом месецу било потребно издвојити 34.965,44 динара.

Према истом извору, просечна месечна зарада без пореза и доприноса исплаћена у мају ове године, износила је 43.951 динар.

Када се све прерачуна, испада да је за покриће просечне потрошачке корпе потребно 1,53 просечних зарада, а за минималну корпу 0,80 просечне зараде.

За пристојан, "просечан" живот, тако, немају ни они који примају "просечне" плате. Како тек успевају да преживе они са минималцем...

ГРОЗНИ ШЕФОВИ, БЕДНЕ ПЛАТЕ, КОЛЕГЕ ЛИЦЕМЕРИ Ко ради у Србији све ово му смета, али већина ЋУТИ И ТРПИ

Аутор: М. Р. Петровић

Када сте последњи пут чули од некога да је задовољан својим послом, платом, колегама, шефовима? Много чешће, сигурно, слушате како у вашем окружењу говоре да им је "мука од посла", како ће "сасути шефу све у лице" и "отићи да гаје овце".

Незадовољних је много, што показује и [анкета коју је спровео "Блиц"](#). Очекивано, највише нам смета мала плата. Више од трећине (36 одсто) је, наиме то навело као главни узрок незадовољства, одмах испред превише стреса (26 одсто) и генерално лоше атмосфере у фирми (12 одсто).

ИМАШ ИДЕЈУ, А НЕМАШ ПАРА? Како покренути посао у Србији и са мање од 1.000 евра Младима више нису потребне ни идеје, а ни превелики новац да би се бавили предузетништвом. То је показало истраживање које је спровела Српска асоцијација менаџера (САМ) која је у оквиру публикације "База шанси" утврдила да је за бизнис често потребно мање од 1.000 евра.

Узроци незадовољства су, такође, и неодговарајуће радно време, неслагање са шефом или колегама, лоши услови рада...

- Шеф је ужас од човека. Нити је културан, нити васпитан. Нема осећаја ни за кога, осим за самог себе. Директорка је мало боља, мада је и она ужасна. Једино што ваља су колеге. Али, у животу ретко може све да буде на месту - жали се Мирјана из Београда.

Лоше искуство са шефовима "зачињено" малом платом има и Алмира.

- Радим 10 сати дневно за минималац. Колеге несрећне као и ја, незадовољне платом радним временом и окружењем. Наши шефови, наравно, раде за три пута већу плату и пуцкају бичем од јутра до мрака, јер нас цењени газда, који је иначе странац, очекује да му се уложени новац умножи што више и што брже - каже Алмира.

Није све у парама

Занимљиво је, међутим, да, иако већина као највећи проблем истиче малу плату, само четвртина испитаних (26 одсто) верује како би повећање зараде решило све проблеме. Далеко је више оних који мисле да то не би било довољно, односно да би само делимично поправило ситуацију. А једна од ствари коју би људи мењали је и лоша атмосфера на послу за коју је, према мишљењу скоро четвртине испитаних, крив шеф.

- Имам коректан посао, редовну плату и плаћене доприносе. Свакодневно радим прековремено, без накнаде, носим посао кући па ноћу кад успавам децу завршавам оно што нисам стигла у току дана. Није ми тешко и не кукам, највише због њих. Оно што стварно смета јесу међуљудски односи, гази се преко људи, не поштују се колеге, лицемерје на све стране, бежање од одговорности, сваљивање кривице на другог, махинације, манипулације, понижавање, вређање здраве интелигенције... Све то, упаковано у шарени папир и замотано као бомбоница, па ко прогута-прогута. А мени се повраћа... - прича Биљана.

Избирљиви

Са друге стране, колико год да смо незадовољни тренутним послом, делује и да смо прилично избирљиви када је у питању тражења другог радног места. Готово половина испитаних (47 одсто) каже да размишља о промени посла, али да "нема ништа што ми одговара", трећина се плаши кретања из почетка, а четвртина се одлучује да "ћути и трпи" ту где се налази.

Небојша Атанацковић, председник Уније послодаваца Србије, слаже се да има разних проблема, и када је реч о платама и о третману радника.

- Има, на жалост, власника фирми који не схватају да они нису и власници људи који раде код њих и да постоје закони који морају да се поштују - каже Атанацковић, додајући да је проблем и у томе што држава, која би требало да обезбеди поштовање тих закона, често то није у стању да уради.

ИМА ЛИ ПОСЛА ПОСЛЕ 50? Фирме у Србији дискриминишу старије раднике

Свака трећа особа пријављена на бироу за запошљавање има више од 50 година, а од почетка 2016. само 2,2 одсто њих је нашло посао.

Европске навике и афричка привреда

Проблеми, према његовом мишљењу, долазе и због нереалних очекивања, како послодавац, тако и запослених.

- Наше плате јесу мање у односу на земље окружења и западне Европе, али су исти такви и приходи фирми. Ми послујемо на том нивоу. Друга је ствар што људи имају другачија очекивања. Зато волим да кажем да имамо европске навике, али афричку привреду - додаје председник Уније послодаваца.

Проблем са полтронима

Да су међуљудски односи, односно однос шефова према запосленима, уз мале плате, највећи проблем, сведоче и у синдикатима. Ранка Савић из Асоцијације самосталних и независних синдиката наводи да је то, пре свега, последица стања у којем се радници највише боје отказа.

- Када се свако мало праве нове систематизације, где се пет до 10 одсто запослених проглашава вишком, логично је да се појаве појединци који полтронисањем и удворавањем шефовима

покушавају да сачувају радно место. То, опет, са друге стране, окреће део колектива против њих и тако се ствара нездрава атмосфера - каже Савић.

Кривису за то, како каже, снесе и нестручни менаџери, који не знају како да направе позитивну "породичну атмосферу", у којој ће људи давати свој максимум, од чега би користи имала и фирма и сви запослени.

- Најбољи радник је задовољан радник - додаје она.

Три слова која у Србији гарантују сигуран посао

Само три слова у биографији довољна су да добијете сигуран и одлично плаћен посао у Србији.

Није у питању име човека који вам је веза, већ име језика новог програмерског тржишта - ПХП.

Има и задовољних

Није, ипак, све тако црно. Има и оних који су својим послом задовољни. Реч је, углавном о онима који су одлучили да "ствар узму у своје руке" и покрену приватни бизнис. Није, наравно, ни њима идеално, јер раде по цео дан, али, како кажу, бар знају да раде за себе и своју породицу.

- Изборите се са шефом или радите за себе. Ја не кукам на понедељак, али често радим и викендом. Стреса има, наравно, али бар знам због чега. Имам и тај луксуз да с неким људима одбијем да радим - саветује Бојан.

Целатовић: Очекује се продужење уговора са 236 радника у "Ресавици"

Извор: Танјуг

Министарство рударства и енергетике требало би ускоро да одобри да се у рудницима "Ресавица" на неодређено време запосли 236 радника од којих су више од 200 рудари, каже в.д. генералног директора "Ресавице" Стеван Целатовић.

Они су под уговором о раду две године и сада их, по Закону о раду, морамо примити на неодређено време или да им престане радни однос.

- Имамо обећање од раније да ће им бити продужен радни однос и очекујемо сваког тренутка да добијемо сагласност од Министарства, јер већ данас неки треба да иду кућама јер им престаје уговор - рекао је Целатовић.

Он је казао да би одласком више од 200 јамских радника "Ресавица" остала без рудара у рудницима.

- То су млади рудари и најбољи радници и морамо на сваки начин да добијемо сагласност и да им продужимо радни однос - закључио је Целатовић.

Он је подсетио да 71 радник из овог предузећа на Дан рудара (6.августа) одлази у пензију.

Какав је ПКБ?

Пише: Милан Р. Ковачевић, доктор економских наука, консултант за страна улагања

У тексту "Исхитрена продаја ПКБ-а је погубна", у Данасу од 2. августа, наведено је да је један од основних аргумената експерата који се противе приватизацији ПКБ, а којим у датом тренутку руководи Град Београд, то што "остварује добре пословне резултате".

Наводи се "да је у 2014. години остварен значајан раст прихода од осам одсто". А у Агенцији за привредне регистре су коначно доступни и финансијски извештаји ПКБ-а и за 2015. годину, који доказују управо супротно. У тој години, у односу на претходну, његови пословни приходи смањени су у динарима за читавих 10,5 одсто, а изражено у еврима, то је и више. Ни пословни расходи му нису нимало смањени. ПКБ је и у 2014. години, што очито није успешно, остварио укупан губитак 358 милиона динара. Али је погоршање његовог пословања убрзано у 2015. години, у којој је губитак нарастао на читавих 1,8 16.000 хектара земљишта, чија је конверзија права коришћења у својину увелико већ извршена, што је увећало и вредност његове укупне имовине. Од тога је 14.800 хектара добро пољопривредно земљиште, а 555 хектара је још много вредније, градско грађевинско земљиште. Укупно његово земљиште је на добрим локацијама и са великим пословним могућностима. Зато је први услов за одговарајуће промене, разумети да садашњи власник и управа лоше користе тај потенцијал. Треба препознати тренд пропадања ПКБ-а.

Разуман власник би као први потез у ПКБ-у одвојио градско грађевинско земљиште у засебно предузеће за непокретности. То земљиште, у зависности од урбанистичких решења града, свакако преставаља велику вредност за Београд. Преносити власништво над тим земљиштем на Републику Србију нема оправдања. Његова приватизација пре тог раздвајања била би преурањена и велики потенцијал за корупцију, јер ће се цене тог земљишта кретати у зависности од планираних намена, о чему одлучују органи Београда. А плодно пољопривредно земљиште ПКБ-а, делом и са могућношћу наводњавања, очито вапи за бољим управљањем и профитабилним пословањем. Незнање или лоше намере једино од њега могу правити све веће губитке било кориснику или власнику.

Лако се сагласити са пољопривредним аналитичарем Миланом Пространом, да надлежни у Србији праве кардиналну грешку ако заиста желе по сваку цену, у целини или делимично, продати ПКБ за будзашто, како он оцењује намере оних који одлучују у улози његовог власника. Али, очито он греша да је овакав ПКБ добар едукативни центар за агрономе, а надасве за агроекономисте. Том циљу може да послужи само и финансијски успешна компанија, од чега је сад далеко овакав ПКБ. Неозбиљно је причати и о значају оваквог ПКБ-а за снабдевања Београда. Купци у Београду ће куповати млеко, месо и пољопривредне производе који су конкурентни на тржишту, а ПКБ то није. Зашто би их они плаћали још једом, покривајући губитке ПКБ-у и из повећаних пореза за ту сврху. А шта треба, и то журно, још урадити са ПКБ-ом - не може стати у овај текст.

Посао за 1.000 шнајдера

Аутор:З. Г.

У Ђуприји ће бити отворена нова турска текстилна фабрика. Погони смештени у бившој штампарији "Младост"

ТЕКСТИЛНО предузеће "Тибет мода" из Ниша, чији је власник "ЧМ Гижим мода" из Истанбула, и Општина Ђуприја јуче су потписали уговор о закупу хале и управне зграде бивше Штампарије "Младост", коју је општина прошле године купила из стечаја.

Уговор о отварању овог погона, који ће се бавити производњом тканине и одеће од меког ткања, потписали су Нинослав Ерић, председник општине Ђуприја, и директори "ЧМ мода" Бурак

Галип Акурт и Мелих Сангул. Вредност инвестиције је 1,1 милион евра, а до 2019. године Турци би требало да упосле око 1.000 радника.

Како је реч о инвестиционом пројекту од локалног значаја, Општинско веће недавно је усвојило одлуку о додели подстицајних средстава, којом је предвиђено да у наредне три године предузећу "Тибет мода" буде додељена државна помоћ од 24,6 милиона динара. Захтев за доделу средстава одобрила је Комисија за контролу државне помоћи.

Међутим, Ерић је рекао да су турски инвеститори одбили субвенције државе и Општине Ђуприја, већ желе да уложе свој капитал:

- Жеља турских инвеститора је да се запосли што већи број Ђупричана и грађана Поморавља.

Ово је велики дан за наш град и почетак оживљавања индустрије.

ТРИ НА ЈЕДНОГ

НА конкурс турске компаније, расписан за 250 радника јавило се три пута више заинтересованих из целе Србије.

Јубилеј Полицијског синдиката Србије

Аутор:З. У.

Полицијски синдикат Србије обележио је 10 година постојања. Тим поводом најистакнутијим члановима ове организације подељене су плакете и пригодни поклони

ПОЛИЦИЈСКИ синдикат Србије обележио је 10 година постојања. Тим поводом најистакнутијим члановима ове организације подељене су плакете и пригодни поклони.

Прослави великог синдикалног јубилеја присуствовао је и министар унутрашњих послова Небојша Стефановић.

Министар Стефановић пожелео је свим полицајцима мање интервенција, а више резултата, као и успеха на приватном и пословном плану.

- ПСС је репрезентативна синдикална организација, а кроз протеклу деценију показали смо да је брига за сваког запосленог у МУП, за његову егзистенцију, али и професионалну обуку и опрему, наш главни циљ - поручио је председник ПСС Вељко Мијаиловић.

Минималац сервира порцију, може ли да је приушти

Извор: Дневник

За сада минимална зарада покрива око 60 одсто минималне потрошачке корпе јер је, рецимо у мају, за њу требало око 35.000 динара.

Папрена трпеца

Од овог месеца и тако мале порције меса додатно ће бити смањене јер је свињско месо значајно поскупело. Тако је у мају за куповну

Минимална зарада у Србији сада се креће око 21.000 динара јер је минимална цена рада 121 динар по радном сату.

Да ли ће минималац бити повећан требало би да буде познато половином септембра јер је то законски рок кад се одређује минимална цена рада. Иако се за сада не зна прецизно колико ће износити захтев за повећање минималца, синдикати се већ дуже залажу за то да се минимална цена рада по сату повећа на око 140 динара. То би минималац увећало око 3.000 динара и он би износио око 23.000 динара, пошто његова висина зависи од броја радних сати у месецу.

За сада минимална зарада покрива око 60 одсто минималне потрошачке корпе јер је, рецимо у мају, за њу требало око 35.000 динара, па је потпуно јасно да је онима који зарађују минималац недостижно много тога. Статистика каже да је у мају просечна потрошачка корпа износила око 67.000 динара, што значи да за покривање трошкова те потрошачке корпе неопходно и више од три минималне зараде. Зато није потребно бити велики економски стручњак да би било јасно да се с минималаном зарадом веома тешко може пребродити месец, а чак ни с евентуалним повећањем минималца (иако за оне који га зарађују значи много), то неће значајно поправити њихов месечни буџет.

Наиме, када се новац који зараде они који месец дана раде за минималац прерасподели на трошкове, породица у којој две особе раде сваког месеца располаже с око 40.000 динара. Тај износ варира јер у месецима с највише дана, односно радних сати, минималац износи око 22.500 динара, а с најмањом бројем радних сати та зарада једва да прелази 20.000. Тим новцем треба платити све трошкове живота, прехранити се, обући, купити одећу, обућу, спремити дете за школу, купити карте за превоз...

Трошкови минималне потрошачке корпе су различити, а највећи део одлази на куповну хране и безалкохолних пића – око 45 одсто, а следе комунални трошкови (становање, струја, гас...) који захватају око 20 одсто расположивог новца. Преосталих око 35 одсто новца троши се на све остало што је породици током месеца потребно – одећа, обућа, здравство, образовање, комуникације... а то заправо значи да се за те потребе месечно може издвојити око 13.000 динара. Дакле, за књиге, чарапе, патике, биоскоп, цигарете, телефон...

Када се додатно рашчлане трошкови, види се да у минималну потрошачку корпу месечно стаје мало тога јер се, рецимо, у њу месечно може спустити нешто мало више од пет килограма меса (свињско – 1,8 килограм, јунеће – 400 грама и пилеће – 2,8 килограма), око два килограма прерађевина (по 200 грама чајне кобасице и виршли, пола килограма кобасица од мешаног меса, 900 грама мортаделе и 300 грама паштете). Дакле, укупно око седам килограма различите врсте меса и прерађевина, а то значи дневно укупно око 230 грама.

Потпуно је јасно да је то веома мало. Наиме, уколико је у породици троје – дневно порција по особи износи мање од 80 грама меса и прерађевина. Посебно зато што ни количине воћа и поврћа из минималне потрошачке корпе нису велике – месечно око осам килограма воћа (од којих је пет килограма јабука) и двадесетак килограма поврћа (7,5 килограма кромпира, 5,5 килограма купуса, 1,5 килограм пасуља...), те не доприносе значајном побољшању квалитета и количине порција.

свињског меса требало око 680 динара, а сада више од 930, што значајно поскупљује трпезу, ма како да је скромна. Посебно што је, због поскупљења свињског меса, и цена пилећег отишла навише.